

Till minne av Margaret Gärding

AIN'T I A WOMAN?/ ÄR INTE JAG EN FORSKARE?

PAULA MÄHLCK

När jag skriver den här texten har vår kollega Margaret Gärding nyligen gått bort. Hennes feministiska och antirasistiska engagemang visade sig i akademiska debatter och genom sitt politiska arbete i bland annat Feministiskt initiativ (Fi). Med denna text vill jag visa hur Margarets arbete kan inspirera till kritik och förhoppningsvis förändring av rasistiska och sexistiska strukturer i akademien. Mot bakgrund av detta är det självklart för mig att inleda med ett citat från den senaste forskningspropositionen:

Sveriges regering är en feministisk regering. Jämställdhet står högt på regeringens nationella och internationella agenda, vilket innebär att alla frågor som rör jämställdhet och maktförhållanden mellan könen är högt prioriterade. [...] Forskning med jämställdhetsperspektiv inom olika discipliner är avgörande för att regeringen ska kunna driva på den nationella samhällsutvecklingen och bidra till en mer jämställd utveckling globalt. (Forskningspropositionen 2016/17:50: 26)

Forskningspropositionen sätter jämställdhet på svenska högskolor högt på den forskningspolitiska agendan, det är ett av tre delmål. De övriga två delmålen lyder:

- Sverige ska vara ett internationellt attraktivt land för investeringar i forskning och utveckling. De offentliga och privata investeringarna i forskning och utveckling bör även fortsatt överskrida EU:s mål.
- Samverkan och samhällspåverkan ska öka. (Forskningsproposition 2016/17:50: 20)

Den här texten handlar om vad som inkluderas i jämställdhetsperspektivet i forskningspolitiken, och kanske ännu mera om vad som inte rymms inom ramen för dessa skrivningar. Detta är viktiga frågor, inte minst med tanke på propositionens tioåriga perspektiv.

I propositionen 2016/17:50 är jämställdhetsperspektivet framskrivet tydligare än i tidigare forskningspropositioner när det gäller att belysa vikten av rättvisa mellan könen till exempel med avseende på jämställdhet i rådsfinansierad forskning (2016/17:50: 78ff), men därefter haltar jämställdhetsperspektivet betänkligt. Det haltar eftersom det saknas perspektiv på ojämlikhetens intersektionella dimensioner. Detta noterar jag ett drygt decennium efter intersektionalitetsperspektivets inträde i Sverige.

Ja, förvisso, rätt ska vara rätt: i propositionens stycke sju som behandlar jämställdhet i akademin, fokuseras även unga forskare och utländska forskare. Karriärvillkoren ska förbättras även för dessa grupper i ”syfte att stärka lärosätenas konkurrenskraft och kvalitet” (2016/17:50: 74). Jag läser stycket flera gånger och försöker hitta någon skrivning som visar på en kritisk medvetenhet om att universiteten inte bara är könade institutioner som behöver jämställdhetsintegreras utan även är rasifierade institutioner som behöver avkolonialiseras. Jag går bet. Inte en enda stavelse leder i den riktningen. Hur kan vi förstå avsaknaden av ett intersektionellt jämställdhetsperspektiv i forskningspolitiken? Här nedan utvecklar jag frågan.

I propositionen framträder två tydligt uppdelade och parallella spår. Det ena spåret handlar om unga forskare och utländska forskare som, med några få undantag, inte är könade. I parallellspåret finns kvinnor och män i akademin - aldrig rasifierade. I texten framstår delningen mellan dessa grupper lika stor som obegriplig och smärtsam. Delning mellan forskningspropositionens jämställdhetsperspektiv och hur nyare forskning i Sverige och internationellt skriver fram rasism och sexism i akademin är problematisk ur flera aspekter. Bland annat osynliggör propositionens rådande skrivningar den postkoloniala kritiken av ett vitt och misogynt vetenskapssamhälle. Låt mig ge några

exempel på postkolonial kritik. Utbildningsforskaren David Gillborn (2005: 485) tolkar brittisk utbildningspolicy som ett utslag av ”vit performativitet”. Vit performativitet gör det möjligt att reproducera rasism i utbildningspolitiken genom handlingar där intentionen ofta varit den motsatta. Sociologen Eduardo Bonilla Silva (2011: 173) använder sig av termen ”rasifieringens grammatik” för att beskriva liknande processer. Här gör rasifieringens grammatik det möjligt att osynliggöra rasismens mekanismer inom områden som exempelvis universitet och kulturinstitutioner. Till exempel menar Bonilla-Silva (2011) att det är vanligt att benämna universitet i USA som historiskt svarta universitet (så kallade HBCUs, historically black colleges and universities) medan en liknande process, det vill säga att benämna vithet inom universiteten vore en diskursiv orimlighet:

The “racial” character of HBCUs is tattooed in their very name. These colleges are seen as all-black institutions (non-black faculty accounted for 40 per cent of faculty at HBCUs in 2001: see Provasnik and Shafer 2004) with a black agenda (as white creations, their black agenda is quite narrow: see Brown, Ricard and Donahoo 2004). (Yet, HBCUs are important as close to 30 per cent of all blacks who receive a BA do so in an HBCUs: cited in Al-Hadid 2004). However, we never ponder about the whiteness of these places; we rarely question the history and practices that create and maintain these institutions as white. Instead, we conceive of them in universalistic terms as just colleges and universities. These colleges, however, have a history, demography, curriculum, climate, and symbols and traditions that embody, signify, and reproduce whiteness. (Bonilla-Silva 2011: 183f)

I en svensk kontext har vithetsprocesser och rasifieringens grammatik i akademien tidigare undersökts av ett antal forskare och här visar resultaten att det, i jämförelse med forskning om kvinnors positioner i akademien, råder en brist på studier och statistiska förutsättningar för intersektionella genusanalyser av internationella forskare och forskare med utländsk bakgrund (se Mählck 2012; Mählck och Felleson 2014; Hübinette och Mählck 2015). Detta är anmärkningsvärt, eftersom det finns kvantitativ och kvalitativ forskning om ”utländsk bakgrund” och ”etnicitet” i andra områden så som våld, kriminalitet och fattigdom. Någon brist på kunskap och statistik råder det alltså inte. Problemet är helt klart något annat.

Jämställdhetsarbetets intersektionella ojämlikhet

I forskningspropositionens skrivningar om jämställdhet och jämställdhetsintegrering omnämns inte heller vid något enda tillfälle svenska forskare och lärare med utländsk bakgrund. Detta är anmärkningsvärt med tanke på att UKÄ:s senaste årsrapport, framförallt avsnittet om högskolepersonal, visar att 30 procent av den forskande och undervisande personalen på högskolan har utländsk bakgrund (UKÄ 2016: 106). I UKÄ:s rapport finner vi dessutom statistik på andelen kvinnliga professorer med utländsk bakgrund, 28 procent. Det är dock viktigt att notera att denna siffra även inkluderar gästforskare som vistas tillfälligt i Sverige vilket är problematiskt då dessa grupper har olika förutsättningar och ambitioner för att stanna och bedriva forskning i Sverige i ett längre perspektiv. I UKÄ:s rapport finns inte heller någon information om vilka regioner eller länder som forskarna med utländsk bakgrund har ursprung ifrån. Detta får konsekvenser för vilka analyser som kan göras, bland annat försvårar det möjligheten till analyser av rasifieringen av icke-vita akademiker. Även om det finns rasifierade icke-vita i alla länder menar jag att geografiska och postkoloniala utbildningsvägar får betydelse för hur rasifiering artikuleras och erfars. Detta är något som jag kommer att utveckla i avsnittet nedan som handlar om internationella doktorander. Även om det finns en brist på storskalig forskning, Alireza Behtouis forskning från 2017 utgör här ett undantag, så finns det i Sverige numera ett antal kvalitativa studier av rasifierat förtryck och motstånd i akademien. Malinda Andersson (2014: 214) beskriver en tillvaro för rasifierade icke-vita som är präglad av "tillhörighetsarbete", Fataneh Farahani (2015: 243) beskriver den som "feeling 'out of place' and 'homeless' in the (Swedish) academy is to be on a constant circulating route from one discomforting zone to another one". Min forskning om hur vithet och migrationsvägar i akademien konstrueras i relation till "a white Swedish normality" (2013: 65) är ett annat bidrag, där jag analyserar hur lager av språk, migration, kön och kroppsliga uttryck vävs samman och skapar villkor för förtryck och motstånd i en alltmer konkurrensutsatt kunskapsekonomi.

Om jämställdhetsarbetets intersektionella ojämlikhet skrivs det inte heller i forskningspropositionen. Med detta menar jag hur jämställdhetsperspektivet i forskningspolitiken marginaliserat frågor om rasism och etnocentrism. Redan 2014 skrev Annika Ohlsson i SOU 2014:34 *En forskningsrapport till delegationen för jämställdhet i arbetslivet*:

[...] diskussionen om mångfald och intersektionalitet uppfattas som ett hot i de länder och på de platser där jämställdhet och så kallade kvinnofrågor varit prioriterade och haft en relativt hög status. (SOU 2014:34: 99)

Olsson resonerar vidare kring motståndet mot intersektionella perspektiv i debatten om jämställdhet i arbetslivet och föreslår att i detta sammanhang kan intersektionalitetsperspektivet förstås som ett hot mot den svenska självbilden såväl som mot den egna karriären. Jag välkomnar en debatt om vad som ryms och inte ryms i forskningspolitikens jämställdhetsperspektiv då det är uppenbart att vad som tänks och skrivs i politikområdet arbetsliv lyser med sin frånvaro i forskningspolitiken!

Speaking the truth to power

Bakom min besvikelse över jämställdhetsperspektivets platta fall i den nya forskningspropositionen ligger ett antagande om att forskning spelar roll. Att forskare och forskningsresultat kan och bör användas till att förändra politikområden. I sin bok *Intellectual activism* skiljer Patricia Hill Collins (2013: xiii) på två strategier för aktivism – ”speaking the truth to people” och ”speaking the truth to power” - där den senare använder sig av akademiska resultat för att möjliggöra förändring. Därför är det problematiskt att jag inte ser några spår av denna intellektuella aktivism i hur jämställdhetsperspektivet formulerats i propositionen. Var jag naiv då jag trodde att 30 års internationell forskning som visar på hur rasifierade icke-vita kvinnor får sämre villkor i akademien visavi sina medsystrar med samma hudfärg och nationalitet som majoritetsbefolkningen, skulle få betydelse för hur jämställdhetsperspektivet i svensk forskningspolitik utformas? Sverige är förvisso en liten forskningsnation men förutom den etablerade internationella forskningen så har det under senare år även publicerats forskning om Sverige, på svenska, som fokuserar på intersektionella studier av rasism och sexism. Antologin *Att bryta innanförskapet. Kritiska perspektiv på jämställdhet och mångfald i akademien* (Sandell 2014) är ett exempel. Problemet är med andra ord inte att det saknas forskning. Problemet är att ingen vill lyssna. Och inte heller det är något nytt. Gayatri Chakravorty Spivak (2001) har sagt det sedan länge i sina texter. Med siktet specifikt riktat mot sin epistemologiska och postkoloniala position i akademien skriver hon:

I'm a woman and it happens a women of colour who does not remain confined to the modes of discourse that she is allowed to engage in speaking about women and speaking about Third World women and speaking about our victimage. That's fine. If a person like me de-anthropologises herself and read the great texts of European tradition in a way that does not resemble the general rational expectations way of reading them she is punished. (Spivak 2001: 22; jämför Puwar 2004: 73)

Många fler postkoloniala forskare och kritiska ras- och vithetsforskare utöver Spivak har forskat om hur exkluderingens mekanismer verkar genom att koppla vissa kroppar till specifika talanger (se bland annat Fataneh Farahani och Suruchi Thapar-Björkert i detta nummer). Oräkneliga är de gånger jag uppmanats att skriva om mig själv och mina egna erfarenheter från akademien. Varje gång det sker hänvisar jag till min publicerade forskning om forskningspolitik, karriärvägar, jämställdhet, rasism, mångfaldsarbete och akademisk mobilitet och jag noterar med intresse (och under senare tid en viss skadeglädje) den besvikelse och förvåning som sveper in över personens ansikte. Besvikelse över att inte få göra mig till representant för mångfald eller ojämlikhet och förvåning över mitt motstånd. I tider då synlighet alltför ofta förväxlas med kvalitet betraktas en vägran att ställa upp på (etnicitets)performativetskulturen i bästa fall som originell, men vanligtvis betraktas den som obegriplig. I mitt fall handlar det också om det oväntade i att jag vägrar inta den subjektsposition som tilldelats mig.

Emedan det numera finns en solid plattform av kritiska studier av marknadsanpassningens inträde och konsekvenser för jämställdheten i svensk akademi är den rådande kritiken också problematisk; handen på hjärtat, hur många av era kollegor omfamnar akademisk nyliberalism på systemnivå? På individuell nivå kan få, om ens någon, ensam ställa sig utanför systemet vilket ställer krav på att individer går samman och formerar ett kollektivt organiserat motstånd. I ett litet land som Sverige, där den akademiska spelplanen är liten och de akademiska nätverken oroväckande små, är detta en mycket svår individuell och systemisk utmaning som lämpar sig väl för framtida forskning. Ett annat problem med kritiken av marknadsanpassningen av svensk akademi är att den alltför ofta formuleras i en vit kanon som karakteriseras av en avsaknad av postkoloniala analyser och en nostalgisk och vit längtan efter det humboldtska bildningsuniversitetet. För

oss som aldrig funnit en trygg plats på universiteten, vare sig före eller efter marknadslogikens inträde, ger dessa analyser ingen tröst. Hur länge skall detta pågå? Så länge som vi tillåter det!

Internationalisering, kapacitetsuppbyggnad eller postkolonial utbildning?

Samtidigt som regeringen avser att vidta ytterligare åtgärder för att förbättra villkoren för stipendiefinansierade doktorander, finns anledning att kontinuerligt följa upp doktorander med stipendier t.ex. i fråga om antal doktorander, stipendiegivare, stipendiebelopp och tilläggsfinansiering. Doktorander inom Sidas program för stärkande av forskningskapacitet i låginkomstländer bör dock följas upp separat. (Proposition 2016:74)

Citatet ovan visar forskningspropositionens fokus på att förbättra villkoren för stipendiefinansierade doktorander. I sammanhanget kan det vara värt att notera att utländska doktorander är överrepresenterade bland dessa doktorander. Citatet visar också en split mellan stipendiefinansierade doktorander och doktorander inom Sidas program för kapacitetsuppbyggnad. Varför kan man undra, då en majoritet av doktoranderna inom ramen för Sidas program är inskrivna vid svenska universitet. Således är de formellt en del av det svenska doktorandkollektivet.

I min forskning om Sidafinansierade doktoranders erfarenheter och villkor framkommer att en majoritet är mycket nöjda över möjligheten att bedriva doktorandstudier. Forskarstudierna har haft stor betydelse för den fortsatta karriärutvecklingen och vistelsen vid svenska lärosäten beskrivs överlag i positiva ordalag. I ett internationellt perspektiv utgör också Sidas forskningsbistånd till doktorandutbildning ett unikt och mycket värdefullt stöd för att bygga upp och konsolidera forskningen i hemländerna. Trots detta framkommer också att mer än hälften av de Tanzanska och Mozambikiska doktoranderna har erfarenhet av diskriminering under sin tid i Sverige. Här är erfarenheter av diskriminering på grund av hudfärg den variabel som gav högst utslag av alla variabler vi testade. I anslutning till detta bör det noteras att kvinnor upplevde mer diskriminering än män i Sverige. Detta är den första storskaliga studien på erfarenhet av diskriminering på grund av hudfärg i svensk

akademi (Mählck 2016; Mählck och Fellesson 2016). Det finns mycket få storskaliga studier som fokuserar på kön och rasifiering i Sverige och de variabler som vanligtvis används hänvisar till utländsk bakgrund vilket ger en dimension av exkluderingensmekanismer. Alireza Bethouis (2017) studie av utlandsfödda akademiker i Sverige, *Främligen bland svensk 'Homo academicus'* är en pionjärstudie som visar att utlandsfödda akademiker löper större risk att vara arbetslösa och har sämre karriärutveckling än majoritetssvenska akademiker. Min studie ger ytterligare en pusselbit till den komplexa väv av historiska och samtida relationer som konstruerar rasism.

Förkroppsligade diskursiva geografier

Biståndsfinansierade doktorander är intressanta att studera ur flera aspekter, särskilt som de intar en speciell position vid svenska lärosäten eftersom de är här under unika premisser som inte liknar andra stipendiefinansierade doktoranders villkor. Sidafinansierade doktorander deltar i så kallade sandwichprogram där utbildningen skall bedrivas vid svenska universitet och vid universitet i hemländerna. Doktorandstudierna ställer med andra ord krav på fysisk mobilitet vilket reser frågor om hur villkoren för mobilitet ser ut, vilken typ av mobilitet som krävs samt även situationer av fasthållande/immobilitet. I publikationer som fokuserar på forskarhandledarsituationer (Mählck och Fellesson 2016), forskningssamarbeten (Fellesson och Mählck 2017) och diskriminering (Mählck 2016) har jag studerat hur postkoloniala kunskapsrelationer, kunskapsekonomiska relationer och genusrelationer ömsesidigt konstituerar ojämlika villkor inom ramen för ett utbildningsprogram som policymässigt är utformat för kapacitetsuppbyggnad. För att återkomma till frågan om varför just dessa doktorander särskiljs i citatet från propositionen ovan, vilar kanske svaret i själva konstruktionen av programmet som, trots dess lovvärda syfte och unika organisering som, i ett internationellt perspektiv, möjliggör relativt stor akademisk frihet, ändå tenderar att låsa in doktoranderna i en underordnad position visavi sina svenska kollegor. Citatet ovan indikerar således inte bara en split utan också en hierarkisk ordning i doktorandkollektivet som inte enbart kan förstås i termer av ursprungsland utan också kräver en analys som tar sin utgångspunkt i parternas relation till globala politiska och teknologiska system och flöden av kapital. Här bör kapital förstås i termer av ekonomiska, kulturella och epistemologiska, historiska och

samtida relationer. I detta sammanhang sympatiserar jag med Gayatri Chakravorty Spivaks (2001) analyser där hon länkar mikropolitiska processer i universitetens klassrum till globala kapitalistiska och imperialistiska system för att kritiskt granska hur kunskap som produceras under dessa villkor inverkar på underprivilegerade grupper.

Speciellt intressant är det att försöka förstå hur diskriminering artikuleras inom ramen för olika postkoloniala universitetslandskap. I min tidigare forskning (Mählck 2016) utvecklar jag begreppet ”embodied discursive geographies” vilket på svenska enklast översätts med ”förkroppsligade diskursiva geografier”. Begreppet konstruerades för att teoretiskt begreppsliggöra intersektionella och internationellt komparativa forskningsresultat om erfarenheter av diskriminering på grund av hudfärg som en effekt av rasifiering. Här utgör postkoloniala kunskapsrelationer, intersektionella och rumsliga kroppsrelationer bärande principer i konstruktionen av förkroppsligade diskursiva geografier och av (tillgängliga) subjektspositioner i akademien (se vidare Mählck 2016).

Som jag påtalat tidigare är intersektionella och postkoloniala studier av rasism och sexism i akademien långt ifrån nya. Mitt bidrag lyfter fram betydelsen av att situera intersektionella och postkoloniala analyser av rasifieringsprocesser i universitetslandskap som ligger utanför den anglosaxiska forskningsfären (Australien, Storbritannien, Kanada och USA) här exemplifierade av Sverige, Sydafrika och Mozambique. Emedan jag använt begreppet ”förkroppsligade diskursiva geografier” för att förstå hur rasism och sexism artikuleras i olika postkoloniala universitetskontexter vore det intressant att utforska begreppets giltighet i andra forskningsfält, men även vilka olika typer av motstånd som kan formeras utifrån dessa skilda positionaliteter (se Mählck 2018 kommande angående olika positionaliteter i akademien och former av motstånd). Det är en fråga för framtida forskning.

Jag avslutar denna text om kritisk läsning av hur jämställdhetsperspektivet formulerats i den rådande forskningspropositionen med att säga något om titeln för den här texten samt om Margaret Gärding som jag tillägnar texten: Margaret Gärding var en akademisk förebild genom sitt antirasistiska engagemang inom akademien och politiken. Hon var analytiskt skarp, varm, politisk och solidarisk och utan henne har akademien blivit en tommare plats! Titeln för den här texten, Ain't I a woman?/Är inte jag en forskare? anspelar på ett känt tal av

Sojourner Truth (1851) som genom denna fråga synliggör hur svarta kvinnors rättigheter utestängdes ur kvinnorörelsen i USA för mer än 150 år sedan. I forskningspolitiken i Sverige idag finner jag att jämställdhetsperspektivet i forskningspropositionen är begränsat på ett sätt som konnoterar till de uteslutningsmekanismer som framkommer i det kända talet. Det är mycket oroväckande för ett land med en feministisk regering och jag reser därmed frågan om vilka kvinnor forskningspolitiken tänker sig att jämställdhetsarbetet på universitetet ska inkludera?

When you once and for all have seen what is going on, keeping quiet becomes as much a political act as speaking out loud. (Arundathi Roy 2001).

Med förhoppning om fler och andra röster i forskningspolitiken 2018!

Referenser

- Andersson, Malinda (2014) Närvaro som märks. Rasifiering- och tillhörighetsarbete i den svenska akademien. Sandell, Kerstin (red) *Att bryta innanförskapet. Kritiska perspektiv på jämställdhet och mångfald i akademien*. Lund: Makadam förlag.
- Behtoui, Alireza (2017) Främlingen bland svensk "Homo Academicus". *Sociologisk Forskning* 54(1-2): 91-109.
- Bonilla-Silva, Eduardo (2011) The invisible weight of whiteness: The racial grammar of everyday life in contemporary America. *Ethnic and racial studies* 35(2): 173-194.
- Farahani, Fataneh (2015) Home and homelessness and everything in between: a route from one uncomfortable zone to another one'. *European Journal of Women's Studies* 22(2): 241-247.
- Fellesson, Måns och Mählick, Paula (2017) Untapped research capacities? Mobility and collaboration at the intersection of international development aid and global science regimes. *International journal of African Higher Education* 4: 11-24.
- Gillborn, David (2005) Education policy as an act of white supremacy: whiteness, critical race theory and education reform. *Journal of Education Policy* 20(4): 485-505.
- Hill Collins, Patricia (2013) *On intellectual activism*. Philadelphia: Temple University.
- Hubinette, Tobias och Mählick, Paula (2015) The racial grammar of Swedish higher education and research policy: The limits and conditions of researching race in a colour-blind context. Andreassen, Rikke och Vitus, Katrine (red) *Affectivity and race formations. A Nordic case study*. Burlington: Ashgate.

- Mählck, Paula (2012) Differentiering och excellens i det nya forskningslandskapet. Om kön, tystnad och performativa vithetshandlingar. *Tidskrift för genusvetenskap* 22(2): 25-48.
- Mählck, Paula (2013) Academic women with migrant background in the global knowledge economy: bodies hierarchies and resistance. *Women's studies International Forum* 36: 65-74.
- Mählck, Paula (2016) Academics on the move? Gender, race and place in transnational academic mobility. *NordSTEP* 2016, 2: 29784. <http://dx.doi.org/10.3402/nstep.v2.29784>. [21 november 2017].
- Mählck, Paula (2018 kommande) Racism, precarity and resistance. *Postcolonial directions in education*.
- Mählck, Paula och Fellesson, Måns (2014) Kunskapspolitikens blinda fläck-rasifiering i akademien. Sandell, Kerstin (red) *Att bryta innaförskapet: kritiska perspektiv på jämställdhet och mångfald i akademien*. Halmstad: Makadam förlag.
- Mählck, Paula och Fellesson, Måns (2016) Capacity-building, internationalisation or postcolonial education? Space and place in development-aid-funded PhD training. *Education Compare* 15: 97-118.
- Puwar, Nirmal (2004) *Space invaders. Race, gender and bodies out of place*. Oxford: Berg.
- Sandell, Kerstin (2014) *Att bryta innaförskapet. Kritiska perspektiv på jämställdhet och mångfald i akademien*. Lund: Makadam förlag.
- Spivak, Chakravorty Gayatri (2001) Marginalitet i undervisningsmaskineriet. Landström, Catharina (red) *Postkoloniala texter*. Stockholm: Federativs Förlag.
- Proposition 2016/17:50 Kunskap i samverkan - för samhällets utmaningar och stärkt konkurrenskraft.
- SOU 2014:34 *En forskningsrapport till delegationen för jämställdhet i arbetslivet*. Universitetskanslerämbetet, årsrapport, 2016:10. <http://www.uka.se/download/18.12f25798156a345894e4ac9/1487841867894/arsrapport2016.pdf> [21 november 2017].

Paula Mählck

Forskare Akademin för hälsa och arbetsliv, Högskolan i Gävle
 Affilierad forskare Remeso institutet, Linköpings universitet
 Lektor Institutionen för pedagogik och didaktik
 Stockholms universitet
 E-post: paula.mahlck@edu.su.se